

SAJÓ LÁSZLÓ
Versek a proszektúráról

(mentsétek meg)

itt veszem el én
ne kapaszkodj belém
kis szívem
imbolygó bója
nyílt vizen
hullám dobálja
táplálékláncon a testem
nyomán titkos ábra
vésődik a tenger-
homokbarázdába
kómamélyen alvó isten
nem halott! agyába

(műtét)

szívem lüktet véres mitesszer
kinyomják a halálsegédek
két kézzel – a babramunkákat
élettel altatott hullákban
agyat tüdőt májat veséket
miközben mosolyogva figyel
holtbiztos kézzel fénycsipesszel
majd maga a Mester végzi el

(*h* mint halál)

születtem szó lettem
egy napot se éltem
fulladtam inkubátoradriába
mocskos mosdó lefolyó magzatvizében
a földben
fölszeng
egy néma *h* hiába
életem hiánya

(mosdatás)

kívül-belül romlott vagyok
gyűlnek bennem mosatlanok
nem bajlódik mosatlannal
a halál egy kövér slaggal
mindenemet kimossa
az úr milyen csinos ma!
most jöhet a borotva
a világrahozottal
a legvégén ez történik
kívül és belül is fénylik
ragyog mint a mosott szar

(az ajtón)

ki-bejárnak
felirat VIGYÁZAT!
ÉLETVESZÉLY!
alatta kisbetűkkel *ne félj*
exit
de még mi lesz itt
a prospektúrán
miután
tisztára mos
a boncnok
és segédje
most hogy
már nem élek
folyamatos életveszélyben
rettegek
pedig még hozzám se nyúltak
arcom egy új nap
feldereng
csempéken
mi lesz itt
ma megszületik
megint
a holnap
nem értem
tolnak
mint egy zsúrkocsit
föltálnak ebédre
egy vasajton belőknek
már nem vagyok
még nem vagyok
eléggé elégve
a lélek
nem távozik
jön ki az élet
belőlem